

Isabelle Autissierová

Náhle sami

Argo

Isabelle Autissierová

Náhle sami

Z francouzského originálu *Soudain, seuls*,
vydaného nakladatelstvím Stock v roce 2015,
přeložila Markéta Krušinová.

Přebal navrhla Michaela Pospíšilová Králová.

Grafická úprava a sazba Daniel Trojan

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Jazykové korektury Soňa Čapková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz,

roku 2017 jako svou 3 276. publikaci.

Vydání první.

Vytiskla tiskárna Akcent.

ISBN 978-80-257-2173-5

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Czech edition © Argo, 2017

© Éditions Stock – Paris 2015

Published by arrangement with Lester Literary Agency

ISBN 978-80-257-2173-5

Tam

Vyrazili brzy. Den bude podle všeho nádherný, jak tomu v těchto bouřlivých zeměpisných šířkách bývá, nebe sytě modré, jasné a pro padesátou rovnoběžku jižní šířky typicky průzračné. Hladinu nečeří ani jedna vlnka, jejich loď *Jáson* pluje po tmavém vodním koberci jako bez tíže. Je bezvětrí, a tak albatrosi musejí šlapat vodu okolo trupu lodi.

Člun vytáhli hodně vysoko na písčnou pláž a prošli kolem bývalé velrybářské stanice. Zrezné a sluncem pozlacené plechy vypadají tak trochu rozpustile, jak se na nich mísí okrová, plavá a rezavá barva. Lidmi opuštěnou stanici si pro sebe zabrala zvířata, ta samá, která tu tak dlouho pronásledovali, zabíjeli, porcovali a vařili v obrovských kotlích, jež se teď rozpadají. Za každou hromadou cihel, v pobořených boudách i uprostřed změti trubek, které už nikam nevedou, si hoví skupinky obezřetných tučňáků, rodiny lachtanů a rypoušů. Dlouhou chvíli je pozorovali a stoupat údolím začali až pozdě dopoledne.

„Dobré tři hodiny,“ říkal Hervé, jeden z mála lidí, kteří sem kdy vkročili. Vzdálit se od pobřežní roviny

znamená na tomhle ostrově opustit zeleň. Svět je tu poskládaný z nerostů; skály, útesy, horské štíty pokryté ledovci. Jdou svižným krokem, ze zbarvení kdejakého kamene, z čistoty potůčku vyskají nadšením jako školáci na výletě. Když přijdou k prvnímu výběžku, znovu se zastaví, než ztratí moře z dohledu. Je to tak prosté, tak krásné, téměř nevyslovitelné. Zátoka obklopená černým, do hloubky klesajícím útesem, voda, která se třpytí jako stříbro, jež promíchává mírná, právě se zvedající bríza, oranžová skvrna staré stanice a loď, jejich udatná loď, která jako by spala, křídla složená, podobná albatrosům z dnešního rána.

V dálce se ve světle lesknou nehybní, bílomodří mastodonti. Neexistuje nic pokojnějšího než ledovec za bezvětří. Na nebi se objevují obří škrábance vysoko plujících mračen beze stínů, slunce je lemuje zlatou barvou. Oba je to fascinuje, pohled si dlouho vychutnávají. Bezpochyby trochu moc dlouho. Louisa si všimne, že na západě obloha šedne, a radary zkušené horalky se zapnou do pohotovostního režimu.

„Nemyslíš, že bychom se měli spíš vrátit? Jdou sem mraky.“ Falešně radostným tónem jejího hlasu se ven derou obavy.

„Jasně že ne! Ach jo, ty si musíš pořád dělat z něčeho hlavu. Když se zatáhne, bude nám míň horko.“

Ludovic se snaží, aby jeho hlas nezněl podrážděně, ale Louisa ho s tou svojí úzkostí vyloženě rozčiluje. Kdyby ji býval poslechl, vůbec by tu teď nebyli. Úplně sami jako nějací králové na ostrově na konci světa. Nikdy by bývali

nekoupili loď, ani by se nevydali na tuhle úžasnou cestu. Nebe je v dálce čím dál temnější, to ano, ale přinejhorším zmoknou. To je cena za dobrodružství, které je dokonce jejich cílem. Uniknout z otupělosti pařížských kanceláří, ve kterých hrozilo, že se nechají pohltit pohodlnou netečností a neprožijí své životy naplno. Až by jim odzvonilo šedesát, jen by litovali, že nic nezažili, že se nikdy o nic neprali, nic neobjevili. Ludovic se nutí ke smířlivému tónu.

„Jít se podívat na to slavné vyschlé jezero můžeme teď, anebo nikdy. Hervé mi říkal, že na něco takového, na takovýhle na zemi poskládaný ledový labyrint nikde jinde nenarazíme. Vzpomínáš na ty neuvěřitelné fotky, co ukazoval. A navíc s sebou nevláčím cepíny a mačky pro nic za nic. Uvidíš, budem nadšený, ty ještě mnohem víc než já.“

Hraje na její citlivou strunu. Přes hory je tady ona. Tenhle cíl na cestě dokonce vybral přímo pro ni: ostrov na jižní polokouli, ale přesto hornatý, spousta vrcholů, všechny nedotčené, uprostřed Atlantiku, ještě o něco níž, než leží padesátá rovnoběžka jižní šířky.

Když nebe opravdu potemní a oni dosáhnou posledního hřebenu, jsou dvě hodiny odpoledne. Hervé nelhal, je to úžasné. V dokonalém oválu se před nimi otevírá kráter širší než kilometr. Je úplně prázdný. Jak voda odtékala, pokryla jeho boky soustřednými kružnicemi a on teď vypadá jako měsíček na obřím nehtu. Voda už tu není vůbec žádná. Nějakým zvláštním způsobem, jako přes

sifon umyvadla se jezero vyprázdnilo pod hromadu kamení. Na dně bývalé nádrže zůstává jen pár obrovských kusů ledu, některé z nich jsou několik desítek metrů vysoké. Svědkové doby, kdy s níže položeným ledovcem tvořily jednu masu. Jak dlouho už tu jsou, přitisknutí jeden ke druhému jako nějaká zapomenutá armáda? Pod nyní už oloveným nebem stoupá z monolitů posetých dávným prachem palčivá melancholie. Louisa ještě jednou žádá o návrat.

„Víme, kde to je, můžeme se sem vrátit, nemusíme přece moknout...“

Ale Ludovic se už řítí dolů ze svahu a křičí radostí. Oba se chvíli toulají mezi kusy ledu, které tu uvízly. Zblízka vypadají ponuře. Modř a běloba, obvykle zářící, jsou tu zašpiněné od hlíny. Pozvolné tání kalí jejich povrch, takže vypadají jako hmyzem prožraný pergamen. Ludovic a Louisa jsou i přesto touto temnou krásou uchváteni. Rukama kloužou po vymletých dutinách, hladí chladnou stěnu a oddávají se snění. To, co se jim právě rozpouští před očima, existovalo mnohem dříve než oni sami, dříve, než přišel *Homo sapiens* obrátit povrch celé planety naruby. Začnou šeptat jako v katedrále, jako by hrozilo, že jejich hlasy naruší nějakou křehkou rovnováhu.

Rozprší se a déšť jejich rozjímání přeruší.

„Každopádně je ten led k ničemu. Hervé si to užil, když po něm šplhal, ale upřímně, já pro to nevidím jediný důvod. Uděláme líp, když si pospíšíme s návratem. Zvedá se vítr a s tím malým motorem, co na člunu máme, to bude možná docela makačka.“

Louisa si teď už nestěžuje, prostě přešla k rozkazům. Ludovic dobře zná tenhle tón, který nepřipouští námitky. Také ví, že Louisa má často dobrý odhad a úsudek. Tak jo, vrátíme se.

Vyšplhají zase po stěně kráteru nahoru a sbíhají po svahu do otevřeného údolí. Bundy jim ve větru pleskají, nohy kloužou po vlhkých kamenech. Počasí se změnilo ráz na ráz. Když dorazí k poslednímu průsmyku, bez jediného slova si všimnou, že zátoka se ani v nejmenším nepodobá té z dnešního rána. Zlá víla ji přeměnila na černou hladinu, kterou míchají vzteklé vlny. Louisa běží, Ludovic klopýtá za ní a nadává. Na pláž přibíhají vyčerpaní. Vlny se tříští jedna o druhou. Je vidět, jak se jejich loď v nastalém vlnobití prudce škube na konci řetězu.

„No, namočíme se a za to si pak zasloužíme dobrou horkou čokoládu!“ chvástá se Ludovic. „Sedni si dopředu a pádluj přímo proti vlnám, já zatím zatlačím! Hned jak zdoláme příboj, nastartuju motor.“

Táhnou člun, čekají na chvíli, kdy se vítr trochu utiší. Ledová voda je bije do kolen.

„Teď! Rychle! Pádluj! ... tak sakra pádluj!“

Ludovic klouže v mokrém písku, Louisa vpředu dělá s pádlem, co může. První vlna se tříští a plní loď vodou, další ji bere z boku, nadzdvihne a posílá jako stéblo slámy zpět. V bělavém varu jsou náhle vymrštěni jeden na druhého.

„Do hajzlu!“

Ludovic chytí jednou rukou lano člunu, který odliv táhne pryč. Louisa si masíruje rameno.

„Dostala jsem motorem do zad. Bolí mě to.“

Stojí promočený vedle sebe, vyděšený prudkostí bouře.

„Odtáhneme člun támhle. Na konci pláže se to zvedá míň.“

Statečně vlečou své malé plavidlo k místu, které se zdá být vhodnější. Jakmile k němu dojdou, musí konstatovat, že situace je jen o málo lepší. Dvakrát zopakují manévr, dvakrát je to odhodí do víru zpěněného moře.

„Nech toho! Tohle nikdy nezvládnem a mě to hrozně bolí.“

Louisa se svalila na zem. Drží se za paži, obličej má zkřivený bolestí, slzy, které jí stékají po deštěm bičovaných tvářích, ani nejsou vidět. Ludovic vzteky kopne do písku, ten se rozletí vzduchem. Zmocňuje se ho frustrace a vztek. Pitomá země! Pitomej ostrov, vítr, moře. Bývala by stačila půlhodina, hodina maximálně a teď by se sušili u kamen a svému dobrodružství by se smáli. Zuří kvůli své bezmoci a kvůli výčitkám svědomí, které se k němu bolestivě vkrádají.

„Ok, tohle nezvládnem. Víš co, schováme se na stanici a počkáme, až to přejde. Vítr přišel rychle, stejně rychle zase odejde.“

S námahou opět vytáhnou člun nahoru na pláž, přivážou ho k šedému sloupu, jehož stáří lze jen stěží odhadnout, a vydají se mezi trosky z prken a plechů.

V bývalé velrybářské stanici udělal vítr za posledních šedesát let svoje. Některé budovy srovnal se zemí jako při nějaké explozi tak, že se prohnal vnitřkem. Pár kamenů rozbilo v letu okenní tabulky a vítr, který pak vletěl

dovnitř, se postaral o zbytek. Další stavby se nebezpečně naklánějí a čekají na ránu z milosti. Ludovicovu a Louisinu pozornost upoutá bouda vedle nakloněné dřevěné plošiny, po níž dříve vláčeli velryby na rozporcování. Uvnitř je ale uhodí do nosu příšerný smrad. Čtyři ry-pouši namačkaní jeden na druhého hlasitě bručí, nelíbí se jim, že byli vyrušeni.

Ludovic a Louisa se rozmrzele noří hloub mezi roz-valiny směrem k dvoupatrové stavbě, která se zdá být v lepším stavu. Míjí je hejno neochvějně klidných tuč-ňáků a Ludovic má chuť začít je honit, jen aby je za tu lhostejnost potrestal. Vnitřek budovy je žalostný, temný a vlhký. Stará dlažba, plechové stoly a opotřebované kot-le prozrazují, že tady byla kuchyně, kde se pro všechny vařilo. A místnost vedle vskutku vypadá jako jídelna. Louisa se svalí na lavici a třese se zimou. Bolí ji rameno, ale hlavně má strach. Zná zlobu hor, tam ví, co má dělat. Zahrabat se v nejhorsím případě do sněhu do bivakovací-ho pytle a počkat. Tady si připadá ztracená. Ludovic se vydá vzhůru po betonovém schodišti. Nahoře najde dvě prostorné noclehárny, rozdělené na částečně přepažené boxy, v každém jednu proleželou matraci, malý stolek a dokořán otevřenou skříň. Podle vybledlých fotografií, jednoho pohozeného bagančete a cárů oblečení pověše-ných na hřebíku se zdá, že místo bylo opuštěné ve spěchu a muži byli šťastní, že z tohoto pekla mohou utéct. Dveře vzadu, napůl vyrvané z pantů, vedou do malé, dřevem obložené místnosti, která je zařízená nábytkem o něco lépe. Bezpochyby pokoj předáka.

„Pojď sem, nahore je to lepší. Počkáme v teple.“

„V teple“ je poněkud přehnaný výraz. Oba se svalí na vrzající postel. Déšť silně bubnuje na okenní tabulky, které v rámech netěsní, a vsakuje se do plesnivého koutu v podlaze, kde už je celá kaluž vody. Nazelenalé světlo odhaluje vlhké skvrny na kdysi bíle vymalovaných zdech. Jediná židle je rozbitá a Ludovic si kupodivu klade otázku proč asi. Nedotčený se zdá být pouze pracovní stůl se šuplíky, stejný, jaký mívali učitelé na začátku století.

„Tak, tohle je naše horské útočiště! Pojď, ukaž mi to rameno. A taky se musíme usušit.“

Soustředí se na to, aby jeho hlas zněl pokojně, aby vyvolal dojem, že tohle všechno není nic než malá peripetie, nicméně ruce se mu lehce třesou. Pomůže jí svléknout se, aby jí vyždímal promočené oblečení. Když je nahý, vypadá její hubené a svalnaté tělo křehce. Když byli v teplých mořích, nikdy se nechtěla opalovat. Má tmavé jen paže, obličej a spodní části nohou, a tak ještě vyniká přirozená bledost její pleti. Černá ofina padá k zeleným očím s hnědými tečkami. Ty oči byly to první, čemu před pěti lety podlehl. Zaplaví ho vlna něhy. Tře Louisu svým svetem tak rychle, jak je to jen možné, aby ji zahřál, a ždíme promoklé šaty. Na jejím levém rameni je pěkný šrám, bezpochyby od vrtule, a široká podlitina, která postupně modrá. Louisa se třese a je poddajná jako nějaká panenka. Ludovic provede to samé se sebou, ale brzy je mu z mokrého oblečení přilepeného na kůži zima. V létě tu za hezkého počasí bývá jen zřídka přes 15 stupňů. Teď se teploměr může blížit k deseti.

„Máme zapalovač?“

„V batohu.“

Samozřejmě, ona, coby alpinistka, nikdy nikam nevyráží bez svého drahocenného zapalovače. Ludovic naráží také dvě záchranářské deky, a spěchá, aby ji do nich zabalil. Pohrabe se ve věcech v kuchyni a narazí na něco jako velký hliníkový pekáč, z rozviklaných polic vytrhá prkna. Všechno vynese nahoru, nožem nařeže třísky a nakonec se mu podaří rozdělat oheň. Dveře jsou otevřené, přesto místnost rychle zaplní dým, ale je to lepší než nic.

Přinutí se jít ven, aby prozkoumal situaci. Vichr je ještě o stupínek silnější a moře pod jeho poryvy soptí. Dobrých čtyřicet uzlů. Žádná apokalypsa, ale dostat se zpět na loď je nemožné. Zahlédne ji mezi provazy deště, jak se udatně drží prudkým vlnám navzdory. Strop z mračen klesl tak, že v šedi není vidět vršek útesů, a světlo slábne.

Když se vrátí zpět nahoru, oznámí: „Myslím, že to tady máme na celou noc. Zbylo něco k jídlu?“

Louise se vrátila trocha energie. Stará se o povzbudivý oheň, přestože ze starých prken se při spalování uvolňuje příšerný dehtový zápach. Oba pověsí své bundy blízko k plamenům, tisknou se k sobě a žvýkají müsli tyčinky.

Ani jednomu se nechce situaci komentovat. Vědí, že by tím vstoupili na tenký led a riskovali střetnutí: ona opatrná, on do všeho po hlavě. Vysvětlí si to později, až budou mít tuhle nepříjemnou epizodu za sebou. Znovu si to celé projdou, ona mu dokáže, jak byli lehkomyšní,

on odsekne, že se tohle nedalo předvídat, pohádají se a potom udobří. Je to už téměř rituál, takový ventil pro jejich rozdílné povahy. Nikdo z nich nepřizná porážku, ale jeden i druhý, přesvědčený o tom, že je v právu, přistoupí na příměří. V tuhle chvíli je nutné čelit situaci společně a čekat. Suší se, oči červené od kouře, a vřava kolem nich sílí. O patro níž v opuštěných místnostech hučí vítr. S každým poryvem přechází z basso continuo do vyšších tónin. Chvillemi ustává a oni pak cítí, jak se jim ve stejném okamžiku uvolní svaly. Pak se rámus ozve znovu a připadá jim ještě silnější. Plechy tu a tam zaduní jako bubny. Nemluví, oba jsou zabraní do pochmurné symfonie. Přemáhá je únava z výletu a ještě více doznívající emoce. Ludovic nakonec někde vystrachá deku, která je cítit zatuchlinou, oba se schoulí na malou postel a okamžitě upadnou do spánku.

Ludovic se v noci vzbudí. Hukot se změnil. Podle toho usuzuje, že se vítr otočil a fouká teď od pevniny. Je ještě prudší. Z dálky shora je slyšet dunění, které se jako víření bubnů řítí dolů do údolí, pak naráží do budovy, a ta jako by pod jeho nárazy vibrovala. Ludovic pokládá otočení větru za dobré znamení, blíží se konec bouře. Ve tmě a teplé vlhkosti jejich propletených těl si vychutnává chvilkový pocit klidu. Jsou tady oba dva, jediné dvě lidské bytosti v okruhu tisíců kilometrů, sami v tomhle obrovském vichru. Ale jsou schovaní a můžou se té vichřici smát. Vnímá každou částici svého těla, jako by byla na ostatních nezávislá, a ukládá si do paměti všechny detaily téhle podivné situace: důlek v proleželé matraci,

na které spočívají, Louisin pomalý dech na své hrudi, závan vzduchu odnikud, který zlehka cítí na své hlavě. Láká ho, že by Louisu probudil a pomiloval se s ní, ale vzpomene si, že ji trápí rameno. Bude lepší nechat ji spát. Možná zítra ráno...

Lomoz náhle ustane krátce před rozedněním. Oba si to uvědomí v polospánku, pak ještě jednou usnou, tentokrát už úplně uvolnění.

Louisu probere paprsek slunce. Dokud se vítr úplně neutišil, trápily ji zlé sny. Okna jejich bytu v patnáctém pařížském obvodu vyrazila obrovská vlna a ona pak byla na voru, proud ji unášel ulicemi zaplavenými temnou vodou, kolem sebe slyšela volání o pomoc a v oknech viděla zoufale mávající ruce.

„Ludovicu, spíš? Zdá se, že je po všem!“

Celí ztuhlí se protahují. Louisa se napřímí a zamračí, dlouze si prohmatává rameno.

„Myslím, že zlomené není, ale loď budeš teď nějakou dobu řídit ty!“

„Ok, princezno. Tak honem, hotel nebyl žádný luxus, ale snídaně se podává za čtvrt hodiny na palubě. Pokud to tedy madam nebude zatěžko.“

Usmějí se na sebe, posbírají své věci a opustí místnost plnou uzeného zápachu studeného kouře.

Venku září slunce stejně silně jako včera.

„Pošahaná země, no ne?“

Ve dveřích je oba zaplaví stejný pocit. Břicho jim se-vře zlá pěst, hrdlem vystoupá hořká pachuč, palčivost, lomcuje jimi nekontrolovatelný třes. Zátoka je prázdná.

„... loď... to není možné... je pryč...“

Blábolí, šeptají, mhouří oči, jako kdyby mohli nějak změnit obraz, který mají před sebou. Tohle je jen špatný sen. Stačí přetočit film z dnešní noci a pak dát věcem zase správný směr. Měli přece vyjít ven, spatřit opět klidného a důvěru budícího *Jásona* a rozjařeně sejít k písčité pláži. Skutečnost je ale dál krutá. Loď zmizela. Dlouho pohledem prozkoumávají zátoku, hledají trosky lodi nebo alespoň kus stěžně, který by vyčníval nad útesem. Nikde nic. Nebo tedy ano, obvyklý život, mořští racci zobáky ve spěchu prohrabávají pláž, příboj šumí. Všechno je normální. Jenom *Jáson*, jejich loď, jejich domov, plavidlo jejich svobody, byl vymazán, přeškrtnut jako nějaký omyl. To je nepřijatelné, to přece nemůže být pravda! Oba jsou ohromeni a nejsou s to cokoli si říct. V obou narůstá hrůza z následků, jaké bude tohle zmizení mít: žádný domov, žádné jídlo ani oblečení, žádný způsob, jak se z ostrova dostat ani jak s kýmkoli komunikovat. Krom toho, že odmítají uvěřit, je zaplaví pocit, že tohle se nemělo stát. Ludovic si prostě nikdy ani na vteřinu nepředstavil, že by mu jednoho dne mohly chybět základní životní potřeby, střecha nad hlavou, jídlo. Když se v televizi díval na bídu v Africe nebo v Asii, bojoval s temnými výčitkami svědomí tak, že sám sebe přesvědčil, že ti lidé tam určitě nemají stejné potřeby jako on, že jsou zvyklí žít z mála. Občas vyplnil šek pro Unicef, aniž měl pocit, že se ho to nějak týká.

Louisa měla na svých výpravách do hor často příležitost nocovat venku, někdy promáčená deštěm spala jen

tak napůl. Jednou se jí dokonce stalo, že si špatně počítali porce a po tři dny se museli ve čtyřech lidech dělit o obvyklý denní příděl jednoho člověka. Zakusila onen pocit křehkosti, který je lidské bytosti, vržené do prostředí přírody daleko od jakýchkoli záchytných bodů a jakýchkoli zázemí, tak vlastní. Křehkost pro člověka tak typickou. Ale to všechno byly jen krátké odbočky, nešlo o život. Šlo jen o kruhy pod očima a nějakou tu křeč v žaludku, nakonec sešli do údolí, užili si nekončnou dlouhou sprchu nebo steak a lehké mrazení při pomyšlení na předchozí dobrodružství. Tyhle situace ve finále nepředstavovaly nic víc než příjemné vzpomínky, které si se smíchem vybavovali společně s kamarády od lana, nicméně ji alespoň trochu připravily na to, jak čelit nepředvídanému. Ať už pro to měla cit nebo šlo o nasbírané zkušenosti, uměla odlišit důležité od zbytečného, nebezpečné od vzrušujícího. Aby se stala dobrou alpinistkou, naučila se přehodnocovat cíle s ohledem na okolnosti, uměla se rozhodnout, zda se vzdát, nebo vytrvat podle stavu skupiny, podle počasí nebo přírodních podmínek. Byla to tedy spíš ona, kdo je mohl vytrhnout z apatie:

„Člun. Snad je ještě tady! Musíme se jít podívat. *Jáson* byl na půl cesty mezi mysem a shlukem skal naproti. Možná se potopil přímo tam.“

„To bychom ale viděli vyčnívat stěžeň.“

Ludovic bojuje proti tomu, co je zřejmé, po svém. On, který je za normálních okolností optimistou připraveným na vše, se teď cítí úplně prázdný. Všechno je k ničemu.

„Možná je stěžeň zlomený. Není tu víc než sedm osm metrů vody, mohli bychom najít nějaké věci, jídlo, nářadí. Ve vodotěsné záchranné brašně je satelitní telefon. Musíme to aspoň zkusit. Dělej, pohni se!“

„Ne, jsem si jistý, že se utrhla kotva. Slyšel jsem dnes v noci, jak vítr začal foukat od severozápadu. Jak padal směrem od hor, zrychloval se, opravdový williwaw jako v knížkách.“

„Kašlu na knížky!“ zaječí Louisa se slzami v očích. „Co chceš jako dělat? Vrátit se do hotelu?“

Rozlíceně odchází směrem k pláži, Ludovic ji následuje. Hlavou se jim honí stejné myšlenky. Ostrov je opuštěný. Je to přírodní rezervace, u které by vlastně neměli vůbec přistávat. Společně se ale dohodli, že nařízení nebudou respektovat.

„Stejně tam nikdo nezajíždí. Útěk do pravé přírody. Několikadenní zastávka, o tom se nikdy nikdo nedozví...“

Ne, nikdo to neví. Jejich blízcí na pevnině si myslí, že jsou teď na cestě do jižní Afriky. Tady je nikdy hledat nebudou. Budou si myslet, že zmizeli na volném moři. Ludovic si na krátký okamžik představí svoje rodiče u telefonu v jejich domě v Antony. Jestli se jim nepodaří najít loď, tenhle ostrov bude jejich vězením. Vězením, jehož jediným strážným jsou tisíce kilometrů oceánu.

Člun je tu pořád, bouře ho pokryla pískem a chaluhami. Přinese jim to slabou útěchu. Celou hodinu pádlují kolem místa, kde kotvili. Bríza sotva čerí čistou vodu. Ta je zelená a natolik průzračná, že lze rozeznat kameny rozeté po dně a několik temných objektů, které vypadají

jako části nějakých strojů ztracených nebo vyrvaných z velrybářské stanice. Vrak lodi by nemohli přehlédnout.

Skleslí na duchu se vracejí na pláž.

„Nenechali jsme dost dlouhý řetěz,“ zabručí Louisa.

„Ale ano, nechali, třikrát délku hloubky jako kdekoli jinde.“

„No tak tady to zřejmě nebude jako kdekoli jinde!“

„Navíc kotvy od Soltanta jsou nejlepší, normálně se zaseknou všude, naše nás stála dost peněz.“

„Tak to panu Soltantovi děkujem, to on pro nás teď přijede? Kdybychom bývali nechali dvakrát tak delší řetěz, nebyli bychom teď tady. A já ti včera říkala, že se máme vrátit dřív. Ale to ne, pán se chtěl bavit, tvrdohlavý jako mezek, všechno je fajn, jen trochu zmokneme...“

Louisin bezvýrazný hlas je známkou obrovského vzteku. Nervózně si masíruje rameno, zírá do písku a obrací se k Ludovicovi zády. Ví, co uvidí, když se na něho podívá: obrovské tělo bezmocného zápasníka, klátivé paže, modré oči zklamaného dítěte, kterému se rozbila hračka, muže stvořeného k tomu, aby se radoval a byl bezstarostný, a kterého ona miluje. Rozplakala by se a na to teď není vhodná chvíle.

On na její jedovaté narážky nechce odpovídat, od chvíle, kdy se včera vydali na cestu zpět, ho trápí hořká pachučí výčitek svědomí. Přesto ho její slova zranila. Je na něm, aby našel nějaké řešení, aby mu odpustila. Někaké nutně musí existovat.

„Mohli bychom nahodit motor a objet zátoku, možná se potopil někde u útesů.“

„To leda ve snu. Navíc co bychom asi tak udělali? Nevím, jak bychom ho mohli zase dostat na vodu.“

„Snad se aspoň potopit, vzít si...“

Ludovic svoji větu nedokončí. Louisa neslyšně pláče. Přitáhne si ji k rameni. Jak se mohli dostat do téhle absurdní situace? Je hrozně nespravedlivé, že je za obyčejnou prodlouženou procházku stihl takový trest. Je mu třicet čtyři a na smrt pomyslel jen zřídka. Ztráta dvou přátel jím otrásla, jeden zemřel při nehodě na motocyklu, druhý na rychlou rakovinu slinivky, ale z toho vyvodil argumenty pro tuhle cestu na plachetnici. Žijme! Žijme naplno dřív, než nás dostanou! A že je dostali! Tady, v úchvatné krajině, za mírného letního dne na jižní polokouli. Na pokryteckém slunci září kapky vody jako tisíce diamantů. V pozadí stoupá z pláně lehká pára. Lachtani a rypouši se tu válí a spokojeně zívají. Ludovic se rozhlédne okolo sebe a napadne ho, že nic, ani let ptáka, ani jediná vlna, ani stéblo trávy, nic se nezmění, pokud tady oni dva zemřou. Vítr stopy jejich kroků brzy zahladí.